

Tosca Menten

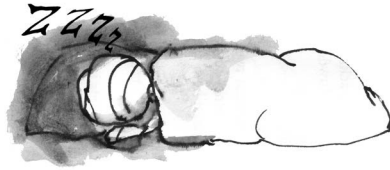
Dummie de Mummie

en de Tombe
van Achnetoet

met tekeningen van Elly Hees

δ

Darwishi Ur-Atum Msamaki Minkabh Ishaq Eboni rijdt op zijn ezel Akila de heuvel op. Als hij boven is, kijkt hij uit over de woestijn.

Koning Sadihotep de Grote, de vader van zijn vader, is dood. Daar, in de verte, ligt de piramide van zijn opa te wachten. Hij is nog maar net klaar, bij de vorige overstroming van de Nijl hebben de bouwers de laatste stenen naar boven gebracht.

Darwishi had gedacht dat zijn opa nog jaren zou doorleven. Maar ineens was hij gestorven, midden in de nacht.

Darwishi draait zich verdrietig om en kijkt naar de groenblauwe machtige Nijl. De overstromingen zijn al meer dan twee maanden voorbij en het land ligt er groen en rijk bij. Dat hebben ze te danken aan Sadihotep. Sadihotep is een goede koning geweest. En een heel lieve opa...

Egypte is nu het land van Darwishi's vader, Achnetoet. Zijn vader moet er net zo goed voor zorgen als Sadihotep. En later, als Achnetoet er niet meer is, zal Darwishi zelf koning worden en is dat rijke land van hem...

Heel even wordt Darwishi heel erg trots.

Maar daarna ziet hij het strenge, lieve gezicht van zijn opa weer voor zich. En meteen daarna denkt hij

aan de griezelige ruimte waarin ze een mummie van zijn opa hebben gemaakt. Hij rilt. Dat duurde wel zeventig dagen.

Hogepriester Hepsetsoet had hem daar een paar keer mee naartoe genomen. Iedere keer had Hepsetsoet uitgelegd wat er gebeurde.

Darwishi was zich iedere keer rot geschrokken.

De eerste keer stonden er vier grote vazen naast het lichaam van zijn opa.

‘Wat een mooie vazen. Gaan die ook mee in het graf?’ vroeg Darwishi nieuwsgierig.

‘Die zijn voor de hersens en de ingewanden,’ zei Hepsetsoet.

‘Wát?’

Darwishi was gillend weggerend, en hij had de hele dag gedacht aan hoe ze alles uit opa weghaalden en in vazen stopten.

De tweede keer dat hij mee moest, strooiden ze wit spul over zijn opa heen, om hem uit te drogen.

En de derde keer waren ze bezig met allerlei oliën in opa te spuiten.

‘Waarom moet ik dat allemaal weten!’ riep Darwishi.

‘Dat is toch verschrikkelijk?’

‘Omdat jij de oudste zoon van de farao bent,’

zei Hepsetsoet. ‘Dat betekent dat jij later zelf koning wordt. Vanaf nu moet jij niet alleen de geheimen van het leven leren, maar ook van de dood. Wij maken het lichaam van jouw opa klaar voor zijn reis.

Als jouw opa’s lichaam goed blijft, kan hij ongestoord reizen en eeuwig verder leven bij de God Osiris.’

En zo was zijn opa veranderd van een mooie man in een verschrompelde mummie. En vandaag wordt hij

begraven.

Darwishi stuurt Akila naar de tempel bij de Nijl.

Daar begint de stoet aan de tocht omhoog over de lange weg naar de piramide.

Darwishi mag in de stoet op Akila rijden, omdat hij die van zijn opa heeft gekregen. Nu kan hij alles goed zien. Helemaal vooraan loopt Hepsetsoet. Dan komen de ossen, die

de boot met Sadihotep erin over rollende boomstammen omhoogtrekken. Daarachter lopen priesters en priesteressen met offers en daarna komen hij en zijn vader en moeder. Aan het eind lopen alle mensen die bij hen op het paleis wonen, en de andere mensen. De stoet is bijna net zo lang als de hele weg.

Darwishi kijkt opzij. Zijn vader ziet er mooi uit.

Op Achnetoets hoofd staat de dubbele kroon van Egypte, de witte kroon van het zuiden en de rode kroon van het noorden. Midden op de kroon schittert de machtige gouden scarabee van Mukatagara. En in zijn handen draagt Achnetoet een gloednieuwe gouden scepter. Gaat Darwishi er ook een keer zo uitzien? Dat kan toch bijna niet? Langzaam lopen ze verder. Het duurt een halfuur voordat de stoet bij de tempel naast Sadihoteps piramide is. Het gejammer van de mensen wordt luider.

De dragers tillen het lichaam van Sadihotep voorzichtig uit de boot en verdwijnen ermee in de piramide.

Darwishi mag mee de grote vierkante grafkamer in. Hij ziet alles. Sadihotep in zijn stenen sarcofaag. De enge vazen. En alle schatten die met zijn opa

meegaan, bijna twee kamers vol.

Zelfs opa's gouden stoel gaat mee op reis.

Darwishi kijkt naar de muur achter de sarcofaag.

Daarop staat zijn tekening voor zijn opa. Twee dagen lang heeft hij in de grafkamer zitten schilderen.

Hij heeft drie sierlijke vogels met lange nekken gemaakt, die vliegen langs de Nijl tijdens

de overstromingen. Het is de mooiste tekening in het hele graf, denkt hij trots.

Het is bijna voorbij. Terwijl ze allerlei spreuken

uitspreken, schuiven de priesters de zware deksel

over de sarcofaag. Tot slot legt Hepsetsoet eerbiedig Sadihoteps gouden scepter op zijn sarcofaag.

Dan lopen ze achterstevoren gebukt door de gangen

van de piramide naar buiten. Hepsetsoet komt als

laatste, en hij veegt het zand voor zijn voeten glad.

Er worden nog steeds offers in opa's tempel gelegd.

Mensen zingen en dansen. Het lijkt wel feest,

denkt Darwishi ineens boos.

Aan het eind van de dag sluit Hepsetsoet het graf

met een zegel en gaan ze eindelijk naar huis.

Darwishi huilt de hele nacht. Zijn opa is nog maar net

op reis, maar hij mist hem nu al...

De volgende morgen vroeg komt Hepsetsoet naar zijn kamer.

‘Kom mee,’ fluistert hij.

Darwishi staat op en volgt de hogepriester naar

buiten. In het donker staat een draagbaar klaar met zes dragers.

‘Waar gaan we heen?’ vraagt Darwishi. ‘Naar buiten.’

‘Naar buiten? Naar het dorp? Waarom?’

Hepsetsoet legt zijn hand op Darwishi's hoofd.

‘Ooit zal op dit hoofd de kroon van Egypte staan,’ zegt hij. ‘Jij wordt koning, Darwishi. Daarom wil ik dat je ziet hoe jouw volk leeft, werkt en eet. Vanaf dit moment neem ik je na iedere volle maan mee naar het dorp. Jij moet straks goed voor de mensen zorgen. Jij zal hun leger leiden, hun rechtspraak doen, jij zorgt voor vrede, welvaart en eeuwig leven. Of het goed gaat met de mensen hangt straks van jou af. Daarom moet je ze leren kennen.’

‘Maar dat zijn gewone mensen. Vindt papa dat dan goed?’ vraagt Darwishi.

‘Ik heb het met hem ook gedaan,’ zegt Hepsetsoet.

De dragers dragen de kleine Darwishi naar het dorp van het volk. Terwijl de zon aan de overkant van de Nijl wordt geboren, gaan ze een huis binnen. Mensen eten bonen en drinken bier. Als ze Hepsetsoet zien, stoppen ze met eten, en buigen. Een donkere vrouw met zwarte ogen haalt een schaal met drie vissen.

Hepsetsoet geeft Darwishi een vis. Hij is droog en smaakt naar zout.

Darwishi eet nog meer vis en daarna bonen.

Een vreemde vrouw legt een bloemenkrans voor hem op de grond en een potje geurige olie. Darwishi knikt onhandig en raapt het op.

Na een uur zijn ze terug in het paleis. ‘Vanaf nu leer ik je lezen en schrijven, ik leer je om in oorlogen te vechten, zwemmen, worstelen, op wilde dieren jagen en godsdienst,’ zegt Hepsetsoet.

‘Maar dat kan ik toch allemaal niet?’ zegt Darwishi in

de war.

Hepsetsoet glimlacht. 'Ik zal je helpen,' zegt hij.

'Vanaf nu wordt alles anders...'

Darwishi schrok wakker. Hij sloeg zijn ogen open, kwam overeind en keek opzij. Naast hem sliep zijn nieuwe vriend Goos.

In de andere slaapkamer lag zijn nieuwe pap Klaas.

Zijn hand ging naar het kettinkje met de scarabee om zijn nek. Het was de scarabee van Mukatagara uit de kroon van zijn vader, en het enige wat hij nog van zijn vader en moeder had.

Alweer had hij gedroomd over vroeger. En weer was hij bijna alles alweer vergeten.

Het was iets met een begrafenisstoet, en over Hepsetsoet. De laatste dagen droomde hij iedere nacht. Over zijn eigen ezel, over zijn vader, over de mensen in Egypte. Maar als hij wakker was, was alles weg. Hij was niet thuis. Hij zou nooit meer met Hepsetsoet zoute vis eten. Hij zou nooit farao worden en een eigen piramide hebben.

Hij was vierduizend jaar verder in een vreemd land dat Nederland heette. Zelfs zijn naam was anders.

Hij heette niet meer Darwishi, maar Dummie.

Hij glipte uit bed, liep naar de spiegel in de badkamer en keek naar zijn verdroogde gezicht met gescheurde lippen en gouden ogen. Hij deed zijn ogen dicht.

Nu zag hij zwarte gevlochten plukken haar,

een gave lichtbruine huid en hagelwitte tanden.
Toen hij zijn ogen weer opendeed, keek hij recht in
het gat waar zijn neus had gezeten.
Na een tijdje draaide hij zich om en liep terug naar
de slaapkamer. Hij kroop stilletjes weer in bed en
klemde zijn hand stevig om zijn scarabee.
Pap, dacht hij. Pap, mam. Hij kon niet meer slapen.

Hoofdstuk 1

Een schilderij met ezels

Het was warm in Polderdam.

Er gebeurde normaal al niet veel in het dorp, maar nu het zo warm was gebeurde er helemaal niets.

Klaas Guts stond met de deur open in zijn schuur te schilderen en Goos zat in de schaduw op een bankje en keek naar Dummie. Die had nergens last van. Hij was in de boom in de tuin geklommen en zwaaide gevaarlijk in het topje heen en weer.

‘Kom ook boven!’ riep hij naar Goos. ‘Ghier in boom is wind!’

‘En hier beneden is het veilig!’ riep Goos. Binnen ging de telefoon.

Dummie liet zich pardoes los, plofte op de grond en rende naar binnen.

‘Met Dummie,’ hoorde Goos hem zeggen. ‘Nee, ik ben niet Klaas. Wacht, ik gha zoeken.’ Hij kwam met de telefoon naar buiten en liep naar de schuur.

Klaas verscheen net mopperend in de deuropening met een kwast nog in zijn hand. ‘Lelijke Pimpoffel!’ schold hij. Goos grinnikte. ‘Lelijke Pimpoffel’ betekende dat het schilderen niet zo goed lukte.

‘Er is man in telefoon, voor jou,’ zei Dummie. ‘Ik ben er niet,’ zei Klaas verstoord.

‘Maar ik zie jou,’ zei Dummie verbaasd. ‘En die man

ziet mij niet. Verzin maar iets.'

'Oké... Meneer, Klaas zegt ghij is misschien op wc. Of ergens anders, ik mag zelf verzinnen. Nee, is gheen ghrap. Ghij zegt zelf.'

Goos schoot in de lach.

Klaas gromde en pakte vlug de telefoon uit Dummies hand. 'Klaas Guts... Ja, ik ben bezig... Nee, niet op de wc... Wat?' Ineens veranderde zijn gezicht.

'Ja, dat klopt... Echt waar? Wanneer?... Vanmiddag al?...

O. Goh... Ja, natuurlijk. Vijftien stuks?... Ja, ik weet waar het is. Goed. Nou, eh, tot straks... Dag meneer.'

Hij hing op en keek verdwaasd voor zich uit.

'Plofzak Drollemans,' mompelde hij.

'Wat is er, pap?' vroeg Goos.

'Een expositie. Ze vragen of ik wil exposeren in het Pakhuis. Vijftien schilderijen.

Vanmiddag ophangen. Iemand anders kan niet.

Ze hebben me gevonden via via.'

'Dan hebben ze zeker nog nooit iets van je gezien,' giechelde Goos. Hij keek door de deur naar het eind van de schuur. Klaas maakte schilderijen die hij nooit verkocht. Zijn hele schuur stond er vol mee.

'Dat gaat dan nu veranderen,' zei Klaas ineens opgewekt. 'Help eens, we gaan er een paar uitzoeken.' Met zijn drieën liepen ze de schuur in.

Tegen de achterwand stonden de rekken met schilderijen.

Ze waren allemaal verschillend, groot, klein, met rare landschappen erop en soms alleen maar kleuren. Maar Goos vond ze allemaal hetzelfde: heel erg lelijk. Met opgetrokken neus bekeek hij ze één voor één. 'Weet je zeker dat ze allemaal al af